

Šola Šolski opis

ob 40-letnici šole

KO ŠOLA ZASIJE V POVSEM SVEŽIH BARVAH

Vrata odpira prenovljena šola. Po letu dni, odkar smo podpisali pogodbo o energetske sanaciji naše šole, so dela dokončana. Šola se sedaj ponaša s prenovljeno in energetsko varčno fasado. Vrata v šolo ter okna v pritličju in prvem nadstropju so zamenjana. Ne bo nas več strah zime, ne bo več pihalo z vseh strani. Oba vhoda, tako tisti na razredni stopnji kot tudi tisti, 'glavni', veselo vabita v nekoliko bolj

oranžnem tonu, v barvi sonca na njegovem toplém površju. Verjamem, da bo v šoli še več veselja, še več sonca, še več topline.

Medtem pa smo v šolskem letu opravili še veliko drugega dela. Učno vzgojni proces je potekal v skladu z načrti. Učenci so, vsak po svojih močeh storili tisto, česar so sposobni. Strokovni delavci smo jih pri tem podpirali in vodili.

Udeležili smo se različnih tekmovanj iz znanja in bili pri tem uspešni. Z doseženim smo zadovoljni. Tudi na športnem področju nam je uspelo osvojiti veliko priznanj. Nekaj je tudi takšnih, ki jih doslej nismo bili vajeni. Tudi letos smo delovali na kulturnem področju. Izvedli smo natečaj za Zlato jabolko.

Vrsto let že radi raziskujemo in tudi letos so bili naši raziskovalci zelo uspešni. Kar z tremi raziskovalnimi nalogami smo se uspeli uvrstiti na državno tekmovanje, kjer smo osvojili eno zlato priznanje ob tem pa še eno srebrno in eno bronasto priznanje.

Dogajanje na šoli pa niso le tekmovanja. Je tudi tisti vsakdan, ki učencem prinaša nova spoznanja in nove izkušnje za življenje. Ravno zaradi tega smo bili zelo žalostni, ko nas je ob koncu preteklega koledarskega leta pretresla vest, da nas je zapustil naš Jurij. Še danes je v marsikaterem srcu žalost, še danes se sprašujemo, zakaj se je to moralo zgoditi. Verjamem, da nas njegova zvezda na nebu spremlja in nam daje novo luč za življenje.

In svetla luč v vseh nas naj bo popotnica za naše delo in življenje vnaprej. Hvala vsem za leto, ki je za nami. Kmalu sledi tisti najlepši del šolskega leta, počitnice. Naj bodo čim bolj brezskrbne in vesele. In v septembru, znova nasvidenje. V novem, znova veselem šolskem letu.

Tomaž Čeplak, ravnatelj

Letnik IV, številka 2

Junij 2015

Posebne točke zanimanja:

- Ob štiridesetletnici se skupaj s tremi ravnatelji s ponosom oziramo nazaj in smelo gledamo naprej.
- Vse leto smo se udeleževali na številnih področjih.
- Delovali smo dobrodelno.
- Dosegli smo uspeh na področju raziskovanja in ponosli ime šole v širši prostor.
- Na različnih tekmovanjih v znanju in spretnostih smo dosegali vidne uspehe.

V tej številki:

Nagovor
ravnateljev

Vse najboljše, draga
šola

Učenci o šoli

Šola nekoč in šola v
prihodnosti

Na šoli se je dogajalo

Poti odrasčanja in

Raziskovali smo

Službe na kamniški šoli se rad spominjam!

Jeseni 1972 sem bil imenovan za ravnatelja osnovne šole v Kamnici. V tem kraju sem se rodil in tudi obiskoval osnovno šolo.

Ob mojem prihodu je centralna šola Kamnica delovala v dveh zgradbah, pri cerkvi, kjer je bil sedež in ob Vrbanski cesti v nesojenem gasilskem domu, kjer so bili nižji razredi. Pod okriljem šole sta bila tudi vrtca v Kamnici in Bresternici, podružnična šola Bresternica in popolna Osnovna šola Gaj, s kombiniranim poukom. Vse stavbe, razen vrtca v Bresternici, so bile v zelo slabem stanju.

Leto pred mojim prihodom je bil v Občini Maribor sprejet sklep, da iz sredstev takratnega samoprispevka zgradijo šolo v Kamnici. Na moji pisarniški mizi me je čakala lokacijska dokumentacija za novo šolo. Staro šolo ob Vrbanski cesti bi naj podrli, pod ulico Nad Čreto bi zgradili šolo, potok pokrili, igrišča pa naj bi bila tam, kjer je danes Sončna vas. Meni se to ni zdelo modro, saj bi bila šola v neposredni bližini ceste in trgovine, teren namenjen igrišču pa je bil ob neurjih večkrat pod vodo. Predlagal sem današnjo lokacijo, ki sem jo zelo dobro poznal že od mladih let. Res pa je, da so bile tam, kjer je zdaj igrišče, globoke mlake, napolnjene z vodo, obrasle s trsjem, polne žab, leglom komarjev. Tu si srečal belouške, modrase in gnezdeče race. Je pa res, da smo ob preložitvi temeljnega kamna do tja hodili po kozji stezi in ker je dan prej deževalo, smo bili vsi blatni.

Leta 1976 smo popolnoma obnovili šolo na Gaju, ki je postala prva celodnevna šola v Mariborski občini. 1977. leta, ko smo se pripravljali na celodnevno šolo v Kamnici in Bresternici, smo obnovili tudi šolo v Bresternici in poslopje ob Vrbanski cesti.

Ob otvoritvi kamniške šole je do šole že vodila asfaltirana pot, okoli nje je bil s travo posejan tri metrski pas, ostalo pa je bila divjina.

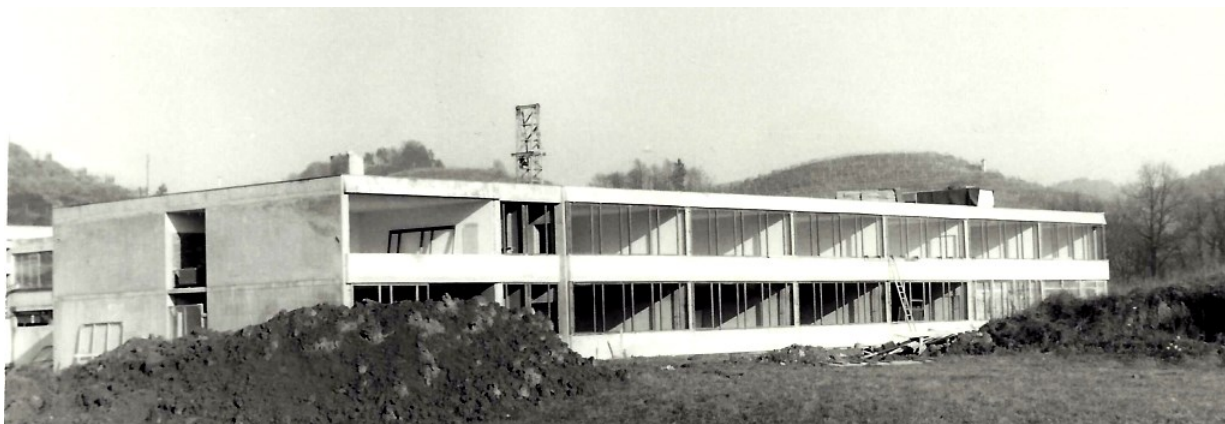
Takrat so patronat nad šolo prevzeli: Krajevna skupnost Kamnica, Vrtnarstvo Florina, Gozdno gospodarstvo Maribor in Hidrocentrala Mariborski otok, v pomoč pa sta bili gradbeni podjetji Konstruktor in Stavbar. Učenci so pri tehničnem pouku izdelali in pobarvali klopi. Vrtnarstvo Kante nam je uredilo parkovne površine zahodno od dovozne ceste, vrtnarstvo Mrak pa vrt. Lončnice za učilnice smo dobili od staršev učencev.

Leta 1977 smo v celoti prišli na celodnevno šolo. Spremenili smo način dela. Marsikaj smo naredili v pogledu načina pouka, kar se je mnogim zdelo sporno, ker se naš način dela vedno ni ujemal z obstoječo prakso. Nismo bili čisto pravoverni.

Naši razredniki so po potrebi obiskovali domove in starše učencev. Tako so videli, kje in kako živijo. Veliko smo sodelovali s starši. Sam sem poznal večino otrok in njihove domače.

Dosegali smo dobre uspehe na šolskih tekmovanjih in imeli odličen pevski zbor. Na šoli je bilo nešteto obiskov drugih šol in delegacij. Bil sem ponosen na šolo, predvsem na učiteljski zbor, tehnično osebje in na učence.

Jože Dolinšek

Službo na kamniški šoli pa še kar opravlja najstarejši aktivni učitelj

Septembra 1978 sem se po treh letih odsotnosti spet vrnil v štajersko prestolnico, v Maribor, pravzaprav v Kamnico.

Službo sem dobil na Celodnevni osnovni šoli »Lackovega odreda Kamnica« pri Mariboru kot učitelj tehničnega pouka in fizike. Takrat je šola že imela kar dober status odlične primestne šole z lepo stavbo, še lepšo okolico, prijaznimi in dobrimi učitelji in zelo marljivimi in pridnimi učenci.

Na šoli, kjer je potekalo življenje po celodnevnem predmetniku, so se uvajale najrazličnejše novosti, potekali različni projekti in zaradi bližine Pedagoške fakultete in kadra na šoli, so se izobraževale nove generacije učiteljev. V osemdesetih letih smo dobili državno priznanje Jugoslavije kot odlična šola z najboljšim ravnateljem v »Jugi«, s tovarišem Jožetom Dolinškom. Kakšno leto ali dve kasneje pa smo dobili še slično, izjemno in enkratno priznanje SR Slovenije.

Po odhodu ravnatelja Jožeta Dolinška v pokoj sem bil poleti 1990 imenovan za njegovega naslednika. Z zavedanjem v kako velike škornje stopam z novo funkcijo na šoli, sem se lotil obveznosti, ki so me čakale v šol. letu 1990/1991. Takoj sem si naredil prioritetni načrt svojih prizadevanj, ki je bil približno takšen: kvaliteten učno-vzgojni proces, dobri pogoji dela za učence, KI JIH JE POTREBNO NAUČITI SE UČITI, zdrav, homogen in sposoben kolektiv, čim boljše sodelovanje s krajem in krajani.

Šola je slovela predvsem po atletiki, odbojki, vrhunskem pevskem zboru, mednarodnih projektih in povezavah (Švica, Nemčija, Češka in Slovaška, Avstrija, Švedska in še kaj).

1993 smo po 15 letih postali spet navadna osnovna šola, saj se je doktrina celodnevne šole začele umikati. Že v samostojni Sloveniji smo se tudi preimenovali in ostali le OŠK ali Osnovna šola KAMNICA. Pod tem imenom so nas najpogosteje prepoznali že vrsto preteklih let.

V obdobju do drugega tisočletja smo ob zgoraj omenjenih prioritetah lepo skrbeli za obnovo in vzdrževanje stavbe. Kljub temu pa je gospa šola z ravno streho vse bolj puščala. Izboriti si je bilo potrebno še novo streho – dvokapnico, ob tem pa še dodatno nadstropje učilnic in kabinetov.

Novo tisočletje smo dočakali tudi z novim velikim projektom in se vključili v uvajanje devetletnega osnovnega šolstva. Bili smo med 8 šolami Podravja, ki so orale ledino z novostmi, z novimi projekti in programi.

Danilo Zagernik

Mojih devet kamenčkov v piramidi štiridesetih

Nadaljevati delo tam, kjer sta končala moja predhodnika, Jože Dolinšek in Danilo Zagernik, je bilo zame velik izziv in hkrati velika odgovornost. Šolo sem namreč prevzemal od dveh, ki sta za šolo v Kamnici storila veliko.

Jože Dolinšek je pravzaprav bil najzaslužnejši, da je šola v Kamnici danes na tem prostoru in da je takšna, kot jo lahko vidimo, živimo. Bil je zraven od njenega nastanka, od takrat, ko je bil leta 1975 položen temeljni kamen, pa vse do leta 1990. Njemu torej pripada prvih 15 kamenčkov te šole. Dvignil je šolo na zavidljiv nivo, šola je bila znana kot ena najboljših pri nas, značilnost tistega časa pa celodnevna šola.

Danilo Zagernik je nadaljeval tam, kjer je Jože Dolinšek končal. Ima največ zaslug, da je šola dobila nove prostore v 2. nadstropju, bil je med pionirji uvajanja devetletke pri nas. Naša šola se je ob sestavljanju njegovih 16 kamenčkov med prvimi v državi spoprijela z izzivi devetletke. Ob slovesu od ravnateljstva, leta 2006, je bil učno vzgojni proces popolnoma utečen.

Sam svoje delo nadgrajujem na njunih temeljih. Pri tem se na šoli vsi skupaj srečujemo z novimi izzivi, ki jih prinaša današnji čas v življenju človeka in življenju šole.

Vesel sem, da nam je uspelo prenoviti sedaj že dotrajane prostore. Tu mislim predvsem na sanitarije tistega dela šole, ki je bil najprej zgrajen. Po dolgih prizadevanjih nam je uspelo razširiti kuhinjo, polepšati jedilnico, prav letos smo dobili tudi nova vhodna vrata, okna in fasado.

Veliko izzivov je tudi na učno vzgojnem področju. Srečujemo se z najrazličnejšimi spremembami na področju zakonodaje, uvajamo novosti, kot na primer neobvezne izbirne predmete, pa tuji jezik v 2. razred in podobno. Šola je danes tehnološko opremljena z vsem, kar potrebujemo za sodobno oblikovan pouk. Veliko dela in energije vlagamo v različne projekte, s katerimi želimo dvigniti nivo izobraževanja. Z učenci se spopadamo z različnimi strategijami za dvig bralne pismenosti, nadarjenim posvečamo svoje urice, tudi tiste v prostem času.

Na poti nam stoji veliko ovir. Največja med njimi je prav gotovo nenehno spreminjanje zakonodaje, ko nikoli ne vemo, kaj nas čaka čez mesec ali dva.

Na vsakem koraku nas opozarjajo na varčevanje. V času, ki ga opredeljujejo težke socialne razmere in odmik družbe od tradicionalnih vrednot kot sta spoštovanje in strpnost, bi morali, prav nasprotno, čim več vlagati v šolski prostor. Prav gotovo pa bi morali večji ugled in spoštovanje dati tistim, ki imajo največ dela z otroki, to pa so učitelji. Verjemite, to je zelo zahteven poklic, ki nikoli ne pozna počitka.

In za konec ostaja skrb, ki se imenuje podružnica v Bresternici. Žal smo jo morali pred tremi leti zaradi varnosti zapreti. Veliko sestankov in usklajevanj smo imeli še pred njenim zaprtjem. Prav tako tudi po tem. Veliko obljub smo slišali, žal se nismo premaknili s točke, ki se imenuje projektna dokumentacija. Verjamem, da bomo ob naslednji obletnici glede tega vprašanja vedrejših obrazov.

Tako sem primaknil sam svojih devet kamenčkov v piramido, ki jo imenujemo NAŠA ŠOLA. In če še niste sestavili piramide, potem poskusite tako, da na dno postavite 5 kamenčkov v dolžino in 4 v širino, nadaljujte z 4 v dolžino in 3 v širino, nato 3 v dolžino in 2 v širino, za vrh ostaneta 2.

Seštejte kamenčke, dobite naših 40.

Tomaz Čepiak

Stara šola

Ko smo se leta 1947 priselili v Kamnico, sem bil star šest let. Središče Kamnice je bila cerkev, zraven nje šola, tri gostilne: Hiter, Pavešič in Ogrin. Če si šel po širokih stopnicah ob šoli čez prašno cesto, si prišel v trgovino. Menda je to bila edina privatna trgovina. Bila je v lasti Mavričevih. Pred vojno je bila stavba in današnje dvorišče last Kormanovih. Zraven trgovine je bil vaški vodnjak, ob cesti pa vinograd, ki je segal vse tja do pokopališča in glavne ceste na Koroško. Seveda takrat še ni bilo pošte in ne ceste mimo nje. V takem okolju sem odraščal, poznan po vsej vasi kot pevec pesmi: »Ljubljanske dame te niso zame, k'so preveč našminkane. Vse kar imajo, za šminko dajo, samo da lepše zgledajo«. Pel sem jo kot novorojeni Orfej na cerkvenem pragu naše cerkve, kjer me je župnik večkrat opomnil, da se to ne spodobi. Stanovali smo v kaplaniji, majhni predeljeni sobi.

Prišla je ura mojega šolanja. Do šole sem imel le dobrih 30 metrov. Kljub maminemu prizadevanju, sem prišel k puku vedno pravočasno zadnji. Sedeli smo v visoki učilnici, v starih klopeh, tla so bila namazana z oljem. Mize in klopi so bile vezane. Če smo podrgnili z zadnjo platjo po klopi, smo dobili za nagrado trščico v zadnjo plat. Zato se je med poukom tu pa tam oglasil kakšen pritajen: »Au«

Imeli smo strogo učiteljico. Pisali in računali smo na tablice. Tablica je bila deščica, na kateri je visela gobica in kamenček, s katerim smo po njej pisali. Zvezke smo imeli samo za šolske naloge in lepopis. Knjigi pa sta bili računica in čitanka.

Doma sem na tablico skrbno izdelal nalogo. Seveda je pri tem pomagala očetova desnica. Naslednji dan, po pregledu naloge, pa smo ves trud, kot mandalo izbrisali. Zgodilo se je, da sem bil večkrat po »krivici« obsojen na klečanje v kotu učilnice. Včasih se je naloga »čudežno« izbrisala na poti v šolo. Kljub temu sem končal prvi razred z odličnim uspehom. V drugem razredu sem srečal učence, ki so ga že večkrat ponavljali.

Pol leta smo imeli pouk vsak drugi dan. To je bilo veselje!

Ko smo se v četrtem razredu učili o Turkih, smo prirejali v glavnem odmoru prave bitke. Tam za cerkvijo, kjer je še dandanašnji škarpa, so se »tlačani« stoječ na tej škarpi trdovratno branili napada »Turkov«. Uporabljali smo kamenje, loke s puščicami, lesene sablje-handžarje, ki smo jih izdelali prejšnji dan popoldne, v bitki pa smo jih v srditem boju uničili.

Po odmoru smo prišli k uri - prepozno, vsi prepoteni, potolčeni in krvavi. Učiteljica nas je svarila, da je naše početje nevarno. Še gospod župnik, on je bil edini gospod, nas pri verouku ni prepričal. Verouk smo imeli v šoli dva krat na teden. Ker opozorila niso zalegla, smo morali po pouku pisati kazensko nalogo. Velikokrat smo pobrisali po ozki polici, ki me še danes spominja na nevarno početje, domov. Naslednji dan je bil sodni dan v šoli, še bolj pa doma.

O vidnih učinkih na moji zadnjici pa ne bom pisal.

Franci Kovač

Vse najboljše, draga šola!

Zdi se mi, kot da je bilo včeraj, ko sem sama kot osnovnošolka pomagala pri selitvi knjig in učil iz stare v novo šolo. Bilo je spomladi leta 1975 in veselili smo se prav vsi iz bližnje in daljne kamniške okolice. Prej je potekal pouk v Kamnici v dveh starejših stavbah, oprema v učilnicah je bila stara, leseni stoli, mize, stare knjige, zlepljeni zemljevidi, stara učila. Prostora je bilo malo in pouk je bil dvoizmenski. Telovadbo smo imeli v stari kamniški dvorani, malicali pa smo kar na ozkih, hladnih hodnikih.

Potem pa svetle učilnice, velika jedilnica, avla za nastope, nova knjižnica, nova telovadnica, veliko igrišče, povsod pravo razkošje. Učitelji so dobili nov zagon za delo, mi pa smo imeli veliko energije za učenje in za tekmovanja. Pa ne samo to, pomivali smo posodo v šolski kuhinji, čistili in urejali smo okoličo šole, zalivali vrt, negovali rože, delali v šolskem sadovnjaku. Kljub temu da smo v šolo prihajali peš, od blizu in od daleč, smo si vzeli čas in radi pomagali tudi drug drugemu. Za vse je bilo dovolj časa in energije.

Šola se je malce postarala, leta so se naložila tudi njenim bivšim učencem in že kar nekaj časa prihajam v 'mojo' šolo v drugi vlogi, kot učiteljica. Marsikaj se je spremenilo, v šoli kraljujejo računalniki, pametne table, e-učbeniki, e-redovalnice, informacije zakrožijo kot blisk na vse mogoče načine. Toliko vsega, da komaj sledimo. Prav zato so otroci mogoče malo bolj razigrani in navihani kot nekoč, ampak še vedno so vedoželjni. Zato še vedno beremo, pišemo, računamo, na urniku je kemija, zgodovina in še in še, med drugim pa se učimo tudi preprostosti, poštenosti, vljudnosti, spoštovanja in odgovornosti. Tako kot včasih. Pa je res minilo že 40 let?

Vse najboljše, moja draga šola! Še veliko radovednih, ustvarjalnih in veselih učencev, skrbnih, prijaznih učiteljev in vseh zaposlenih ti želim! Naj se v teh svetlih učilnicah in hodnikih pretaka pozitivna energija in veliko volje do dela in življenja!

Karmen Zinrajh

Neža Dapčević, 9. a

Tim Cof, 9. a

Učenci 1.a

Tako, pa gre naše prvo leto druženja počasi h koncu.

V letošnjem šolskem letu smo doživeli veliko lepega. Pohvalimo se lahko, da smo se predvsem veliko naučili. Ali veste, da vsi znamo že brati in pisati z velikimi tiskanimi črkami, da je računanje za nas prava »mala malca«, da smo se naučili poleg angleških še veliko španskih besed, saj sta kar nekaj časa z nami preživeli tudi študentki iz Španije in da ne govorimo, koliko zanimivega smo se naučili o naravi.

Pouk v naravi nam je bil še posebej všeč. Ne morete si predstavljati, kako lepo je saditi rože, zalivati drevesa, spoznavati rastline na travniku,...

Prav zaradi vseh teh lepih trenutkov, ki smo jih preživeli v prvem razredu se vsi veselimo tudi naslednjega šolskega leta.

V pričakovanju poletnih počitnic pa vas prav lepo pozdravljamo.

*Učenci in učenke 1. a
z učiteljicama Stanko in Jasno*

Učenci 1. b imamo radi...

GLASBO IN PLES

ŠPORT (Tako smo uživali na drsališču pred šolo.)

SLADKE SKRIVNOSTI (ki jih pripravimo sami)

UČENJE OB IGRI (obisk pri zdravniku)

Uživamo v poslušanju pravljic in pridno vadimo branje, da jih bomo lahko sami prebirali. Prav tako smo že pravi mojstri v računanju in še veliko drugih stvari. Najbolj pomembno pa je, da se dobro počutimo.

Marisa: šport, glasbo in likovno umetnost

Blažka: likovno umetnost

Tai : matematiko in hokej

Vid: matematiko

Tai : matematiko in hokej

Gašper: šport in računanje

V šoli imamo radi:

Karin: matematiko, ker je zabavna in se veliko naučim

Peter: matematiko, ker je fajn

Luka: šport, ker rad tekam

Nataša: šport, ker tekamo

Gabriela: šport

Ivana: matematiko

Tai : matematiko in hokej

Kaj menijo o šoli učenci 2. a razreda?

- Vesel sem, da imam prijazno učiteljico in prijazne sošolce. Naša šola je zelo velika. Imamo novo jedilnico in prijazne kuharje. Zelo, zelo mi je všeč avtomat za pijačo, ker je sok dober. **(Žiga)**
- V šolo rad hodim. Všeč mi je, ker smo vsi skupaj. Najraje pa imam matematiko in avtomat za sok. **(Nik)**
- Naša šola mi je zelo všeč. Včasih komaj čakam, da pridem vanjo. V šoli hitro mine čas. Še posebej mi je všeč nova kuhinja. **(Minea)**

- Všeč mi je, zelo všeč naša šola, ki ima nova okna, vrata in kuhinjo. Pa nov avtomat. **(Simon)**

Nik

- Všeč mi je, da smo dobili avtomat za sok in novo kuhinjo. **(Jaka)**

- V šoli imamo novo jedilnico. V šolo rada hodim, ker je zelo lepa. Imamo dobrega ravnatelja in zelo dobro učiteljico. **(Ana M.)**

- Na naši šoli mi je všeč, da smo dobili nova okna in avtomat za pijačo. **(Samo)**

- Na šoli mi je všeč nov avtomat za pijačo, okna in vrata. Tudi fasada je lepa. Vesel sem, da sem se naučil pisane črke, in da znam računati do 100. **(Marko)**

- Ni mi všeč, da so na telovadnico že narisali grafit. Všeč pa mi je, da imamo tako dobro učiteljico. **(Lara)**

- Meni je na tej šoli všeč barva, oblika. Na tej šoli so tudi prijazni učitelji in učiteljice. Imam tudi dobre sošolce. Moti pa me, da se večješolci grdo obnašajo. **(Lana)**

- Ni mi bila všeč stara kuhinja. Sedaj imamo lepo prenovljeno kuhinjo. **(Klara)**

- Všeč mi je, da smo dobili avtomat, in da smo prebarvali šolo. **(Zak)**

- Na tej šoli mi ni nič všeč, razen matematike, športa in Lego kock. **(Filip)**

- Všeč mi je, ker je lepo pobarvana. Tudi naša učilnica je lepo urejena. Imamo prijazno učiteljico Majdo in v avtomatu dober sok. **(Ana H.)**

- Dobili smo novo kuhinjo in nove omarice. V šoli imam prijatelje. Ni mi pa všeč, da se učenci iz starejših razredov derejo. **(Damjan)**

2. b pove

Že drugo leto sodelujemo v programu PATHS.

Preko vsebin in didaktičnih pripomočkov PATHS programa smo se učili prepoznavati in izražati svoja čustva in občutke, spoznali smo tehnike samoobvladovanja v različnih situacijah, krepili smo skupinsko dinamiko in medsebojna prijateljstva. Prav tako smo se pogovarjali o pravilih vedenja ter se učili ustrezno reševati probleme, ki smo jih imeli s svojimi vrstniki ali z drugimi osebami, s katerimi smo se vsakodnevno srečevali.

In zakaj nam je program PATHS všeč?

S pomočjo programa sem se naučil, kako pomembno je, da sem priden in ubogam. **(Gal)**

Spoznala sem čustva, ki prej nisem pozna/la. **(Ela, Tian, Lija, Aneja, Luka, Dorotej, Lana).**

Spoznal/a sem, da se je potrebno lepo vesti. **(Maša, Patrik)**

Naučil sem se, da se ne smem pretepati. **Luka)**

Spozna/la sem, kako se je potrebno vesti do sošolk in sošolcev. **(Chiara, Tai)**

Ugotovila sem, kakšno je primerno vedenje. **(Ana)**

Naučil sem se, da sošolcem ne smem nagajat. **(Rene, Maj, Robert)**

Všeč sta mi matematika in slovenščina, saj pišemo različne naloge in pridobivamo veliko znanja.

Rada se igram zunaj in gibam pri športni vzgoji. Ni mi všeč, ko se skregam s prijatelji.

V šoli mi je všeč, ker se naučim veliko zanimivih stvari.

(Chiara Mačukat, 2. b)

Moja učiteljica je Tanja Abramenko. Je zelo prijazna in srčna.

Moj najljubši predmet je športna vzgoja. Zelo rad igram nogomet. Moji najboljši prijatelji so Patrik, Rene in Luka. V šoli je zelo dobra hrana. Všeč mi je tudi aparat za sok. Rad hodim v šolo.

(Gal Robič, 2. b)

Sem Maša. Rada hodim v šolo zato, ker imam prijazno učiteljico in ne samo to, veliko se naučim. Do sedaj sem se že naučila abecedo, računati do 100, poznam že like, telesa in veliko pesmic.

Ker zelo rada ustvarjam, obiskujem oblikovanje. Prav tako obiskujem pevski zbor.

Zelo rada obiskujem tudi šolsko knjižnico, kjer si sposodim knjige, ki jih skupaj z mamo prebereva. Včasih grem z razredom tudi na kakšen izlet, kjer spoznam nove kraje.

Šola je res super!

(Maša Krajnc, 2. b)

V šoli mi je najbolj všeč pri športni vzgoji in matematiki. Všeč mi je, ko gremo ven.

Tam se veliko gibam. Popoldne imam zdrav življenjski slog. V šolo hodim zato, da bi se kaj naučil. Ni mi pa všeč, ker je včasih predolgo pouk.

(Patrik Roze, 2. b)

Vesela sem, da sem lahko z vami preživela prečudovito leto.

Učiteljica Tanja

Učenci o šoli

Na šoli so zadnje čase veliko prenavljali, zato zdaj šola zglada kot nova. V njej so učilnice, telovadnica, kuhinja, jedilnica in knjižnica. Seveda je veliko učencev, učiteljev, čistilk, kuharic in hišnik. Ob njej je veliko in manjše nogometno igrišče, igrišče za odbojko in tudi peskovnik. Naša šola je najboljša šola. Pred časom sta jo obiskovala tudi moj ati in stric. Ko sem sam prvič prišel vanjo, mi je bilo kar malo grozno, ampak hitro sem spoznal, da mi bo tu lepo, in da se bom zabaval.

Aljaž Robič, 3. a

Šola me je vsega naučila,
glavo mi je s pametjo napolnila,
a glavo polni mi še kar naprej.
Polni mi jo z abecedo, poštevanke
in tudi, ko po tabli pišemo s kredo.
Glava polna še zdaleč ni,
ker nove stvari
spoznavati se ji mudi.

Jaš Gostenčnik, 3. a

V šoli smo se dosti naučili.
Glavo s pametjo si napolnili.
Naj se glava nikdar nam ne sprazni,
saj potem sledi slaba prihodnost in
dnevi prazni.
Zato pa naj bo tale šola,
dobra in lepo nova,
ker v šoli dosti se naučimo,
veliko znanja v njej dobimo.

Nives Furlan, 3. a

V kamniško šolo hodim rad,
tam se vsi učimo
in se pouka veselimo.

V šoli se učimo
matematiko, slovenščino,
angleščino in tudi nemščino.

Tudi jaz tja hodim rad,
se oglašam
moj starejši brat.

Val Gostenčnik, 3. a

Beremo, pišemo in se učimo,
vsak dan v tretji razred hitimo.

Šola ni šala, ampak za nas je
malica mala.

V šoli pojemo in se veselimo,
včasih tudi petke dobimo.

Naša učiteljica je prijazna,
ko pa je huda, vložimo malo truda.

Aljaž Skornšek, 3. a

Zjutraj je težko vstati iz tople in mehke postelje. Težko je priti do kopalnice in se urediti. Vendar, ko pridem do šole, ki je sedaj zelo lepo pobarvana, ko vidim svoje prijatelje in učiteljico, ni več nič težko. V šolo zelo rada hodim, saj izvem veliko novega in veliko lepega doživim.

Vita Rojs, 3. a

Moj prvi šolski dan

1. septembra 2012 je bil moj prvi šolski dan. Tega dne se mi je zgodilo veliko zanimivega. Dobila sem veliko novih prijateljic in prijateljev. Razveselila nas je zelo velika torta, ki smo jo komaj pojedli. Zelo sem se razveselila, ko sem videla, da bomo za razrednika imeli učitelja. Na ta dan smo prejeli tudi lepa darila. Tako lep dan bo ostal v mojem spominu za vedno.

Brina Puhelj, 3. b

Prvi šolski dan je bil ves nasmejan.
Spoznala sem Manco, Brino in Pavlino.

Igrale smo se fino.

Učitelja sta se predstavila,
Lili in Bine pa nas lepo pozdravila.
Za presenečenje torto smo dobili,
da smo se vsi nasitili.

Zdaj ko konec tretjega bo,
kmalu nas drugi učitelj sprejel bo.

Ajda Heric, 3. b

Ko sem prišel v šolo, sem bil zmeden. Učitelj mi je pokazal, kam naj grem. Videl sem svojega učitelja in spoznal nove prijatelje. Čez čas so nam razkazali šolo. Videl sem knjižnico, računalniško učilnico in razred. *Rad imam šolo!*

Kaj pomeni rad imam šolo? To pomeni, kako rad se učiš, kako rad hodiš v šolo, kako rad imaš ocenjevanja. In kaj pomeni osrečevanje? Osrečevanje v šoli pomeni imeti dobre sošolce, ki radi pomagajo. Kaj mi pomeni šola? Šola je super. Še najbolj učitelji, sošolci in sošolke. Pomeni mi prijateljstvo in ljubezen.

Marko Ačanski, 3. b

Na tej šoli me najbolj osrečujejo prijazni sošolci, ki mi velikokrat pomagajo. Posebej pa, da imam tako prijaznega učitelja.

Jakob Zemljič, 3. b

V šoli imam najraje matematiko. Všeč mi je vsak izlet in šola v naravi. Včasih gremo v mesto in se ne učimo. Komaj čakam, da bo spet zabavno.

Aljaž Kante, 3. b

Pred kratkim smo imeli testiranje in v tem sem zelo uživala. Všeč mi je bilo, ker smo tekali in ker smo skakali v daljino.

Anja Ajlec, 3. b

V to šolo je hodil tudi moj ata, sedaj jo obiskujeva midve s sestrico, čez čas pa bo prišel še moj bratec. V šolo rada hodim, ker imam zelo dobre prijatelje, in ker se vsak dan nekaj novega naučim. Zelo mi je všeč, ko imamo športni dan, saj se takrat veliko zabavamo. Rada imam tudi likovno, saj vedno kaj zanimivega ustvarimo. Najljubše pa so mi delavnice, vedno nekaj novega prinesem domov, na primer, ko smo delali sveče, imeli smo jo najprej za okras, nato pa smo jo še prižgali. Mislim, da bo čez leta imela naša šola še veliko novih reči, že zdaj so nam pobarvali fasado in na hodnikih imamo nove kavče. Ko sem prvič stopila v to šolo, sem vedela, da mi bo tukaj lepo. Še ko sem hodila v vrtec sem komaj čakala na čas, ko bom pričela obiskovati šolo. Rada sem razmišljala o tem, kako bo v šoli. Ampak je še boljše, kot sem si predstavljala. Imam pa eno željo, želim si, da bi vsi učenci na šoli upoštevali pravila.

Chiara Menhart, 3. a

Življenje na kamniški šoli nekoč

Pri pisanju mi je bila v pomoč babica, ki je bila učenka OŠ Kamnica.

PRIHOD V ŠOLO

Otroci so v šolo prihajali peš. Takrat ni skoraj nihče v šolo prihajal z avtomobilom. Otroci, ki so bili od kamniške šole bolj oddaljeni, so morali vstati zelo zgodaj, da so prišli do postaje, kjer jih je čakal avtobus. Tisti, ki pa te možnosti niso imeli, so do šole morali hoditi peš.

ODMORI

Takrat učenci odmorov niso izkoriščali za tavanje po šoli ali dolge pogovore. Ko so zaključili z uro, so zvezke hitro pospravili v torbe in odšli do učilnice, v kateri so imeli pouk naslednjo šolsko uro. Dnevni reditelji so bili zadolženi, da so pobrisali tablo, pripravili krede, da so se učenci pripravili na pouk in da je v razredu vladala tišina. Če je učiteljica stopila v razred in so se učenci lovili, dolžnosti pa niso bile opravljene, jih je kaznovala s hudo kaznijo ali celo ukorom.

ODNOSI MED UČITELJI IN UČENCI

V tistih časih so učenci bolj spoštovali učitelje kot jih danes. Nekaterih učiteljev so se celo bali. Med šolsko uro klepetanja ni bilo. Če pa je kdo klepetal, ga je učitelj kaznoval s kaznijo. Nekateri učitelji so učencem celo "podarili" zaušnico. Učenci niso smeli ugovarjati. Učitelji so bili takrat dosti bolj strogi in spoštovani.

ODNOSI MED UČENCI

Med učenci je prihajalo do velikih delitev. Delili so se po spolu in glede na premoženje. Ne tako revni dečki so zaničevali bolj revne deklice. Iz njih so se norčevali in jim nagajali. Učencem, ki so bili bolj revni, je bilo v šoli kar težko. Vendar so z leti te razlike izginile.

DOMAČE NALOGE

V tistih časih so bile naloge zelo pomembne. Veliko dela je učencem ostalo za doma. Neopravljanju domačih nalog je sledila kazen. Naloge so bile gledane bolj strogo kot danes.

PERESNICA

Učenci so imeli zelo skromne peresnice. V njihovi peresnici se je našel svinčnik, ena radirka in nalivnik (včasih celo nalivno pero - tuš) ter komplet barvic. Na vse potrebščine so morali zelo paziti in niti v sanjah niso smeli česa izgubiti.

POSEBNOSTI TEDANJE ŠOLE

Zelo zanimivo je, da sta bili včasih v Kamnici dve šoli (pri cerkvi in v stavbi nad današnjo šolo). Učenci so torej ure obiskovali v obeh šolah. Če so po uri imeli pouk v drugi šoli, niso imeli časa za odmor, ampak so se morali hitro odpraviti, da ne bi zamudili pouka. Pouk telovadbe so obiskovali v stavbi, ki je stala na mestu, kjer danes stoji kulturni dom.

Timotej Tepeh, 7. a

Šolsko leto

Komaj sedmi razred smo začeli,
pa smo že za v osmi zreli.

Vestno smo se vsi učili
in se odmorov veselili.

Pridni smo bili tako,
da učitelji kar sivi so.
A so nam že odpustili,
saj smo vse se naučili.

Šolsko leto se končuje,
pa se novo približuje.

Nuša Zemljič Vernik, 7. b

Šola

„Kaj je šola?“
učiteljica vpraša.
Od naših idej vse glave raznaša.

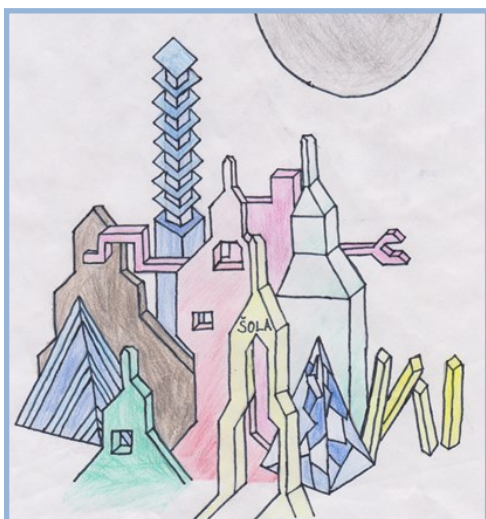
Za ene je šola zabavna,
saj se hvalijo z ocenami zmagoslavno,
za ene je zanimivo,
ker se nove stvari naučimo,
za nekatere pa je šola brez
veze,
saj jim nič v glavo ne zleze.

In odgovorim:
„Šola je kraj,
kjer se učimo zdaj,
s prijatelji se družimo,
in s prijaznostjo zaupanje
učiteljev prislužimo.

Učiteljica zadovoljno odide,
saj ve da ko spet pride,
bo naredila ure zanimive.

Maja Ambrožič, 7. b

Šola v prihodnosti

Čez 100 let ne bo več takšnih zvezkov, pisal, radirk, kot jih imamo sedaj. Takrat bo vse delovalo na elektriko. V kuhinji se bo vse kuhalo samo, zvezkom bomo govorili, kaj naj zapišejo, table bodo električne, mize in stoli pa bodo lebdele v zraku. Tudi umivalniki bodo na elektriko. Vse pa bo zelo varno. Še celo torb ne bomo nosili, ampak bodo ob nas letele po zraku. Na športnih tekmovanjih se ne bo več tekalo po stezah, ampak bomo tekmovali v letenju. Čez 1000 let pa bo vse delovalo s čarovnijo. Imeli bomo čarobne palčke, s katerimi bomo čarali. Zvezki bodo brali naše misli in nato jih bodo kar sami zapisali. V šolo se bomo teleportirali ali leteli na letečih deskah. Tako si jaz predstavljam šolo čez 100 in čez 1000 let.

Žiga Dolinšek, 3. a

V prihodnosti bo pouk izgledal tako, da bomo na glavah nosili kape za boljši spomin. Kosilo bodo delili roboti. V šolo se bomo peljali s šolskimi raketami. Pouk bo potekal v računalniški učilnici 3 ure na dan. Učitelje bodo zamenjali roboti.

Alen Grum, 3. b

Namesto zvezkov bodo otroci imeli računalnik. Vsak dan bosta samo 2 uri pouka. Okrog šole bo veliko napihljivih igril, na sredini pa bazen. Na igrišču bodo gokarti, s katerimi se bodo vozili učenci. V razredu bo prisoten virtualni učitelj in v vsakem razredu bo avtomat za sladoled. Hrano bodo delili roboti. Namesto v klopih bodo otroci sedeli na visečih vrečah.

Lana Ivanušič, 3. b

Anja Ambrožič Simončič, 9.a

Šola v prihodnosti bo zelo zanimiva. Imeli bomo kartice, ki nam bodo odpirale vsa vrata do razredov, stranišč in ekspresnih dvigal, ki bodo tako hitra kot formula 1. Seveda pa bomo imeli vse v isti učilnici. Pritisnili bomo na gumb in učilnica se bo spremenila v likovno učilnico, matematično, slovensko ... Glavno je, da bodo učilnice imele različne pripomočke. Kosilo pa nam bodo prinesli kar v razrede. Jedi si bomo izbirali in jedli bomo po lastnih željah. V šoli se bomo učili samo tri dni. Ostala dva dni bomo delali od doma in to samo dve uri na dan. Vsak učenec bo imel računalnik. V roki bi imel vrvico

in vse, kar si bi zamislil kot spis, bi se preneslo na računalnik. Nato se bi to poslalo učitelju ali učiteljici. Učiteljica bi povedala nekaj stvari o snovi. Vse, kar pa bi bilo pomembno, se nam bi izpisalo na računalnik. Potem bi vso snov ponovili. Za ponavljanje snovi bi imeli časa dobrih deset minut. Učiteljica bi bila z nami samo eno uro, ostala snov pa bi se nam predvajala na računalniku. Imeli bi tridesetminutni odmor na prostem. Skoraj četrt šolskega leta bi imeli samo izlete. Poredni učenci bi sedeli v zadnji vrsti. Imeli bi petkrat več naloge. Izbrali bi si en predmet, ki bi ga imeli najpogosteje na urniku. Vsak učenec bi imel tudi svoj kabinet, v katerem bi hranil pomembne stvari. Posebej pa bi imel vsak svojo televizijo in med odmori bi imel na voljo vsaj en program. Pa tudi vsak bi imel svoj aparat za sok. Na njem bi bilo pet različnih okusov. Ta šola bi bila zelo, zelo zanimiva. V njej nam ne bi ničesar manjkalo, saj bi imeli čisto vse.

Til Trinkaus, 4. a

Šola v prihodnosti bi bila zgrajena na peščeni plaži, v obliki hotela Atlantis v Dubaju. Imela bi 100 učilnic in za vsak predmet bi imeli 10 učilnic, torej 10 predmetov.

To bi bili: čarovništvo, šport, likovna, kuhanje čarobnih napojev, urjenje s palico in metlo, matematika, obiskovanje preteklosti in prihodnosti skozi portale, tehnika, igranje in slovenščina (D kot domišljija).

Omarice bi odpirali z očesnim skenerjem. Za pripomočke bi imeli vsak svoj Iped AIR ter računalnik.

Namesto torb bi imeli posebni prahec, ki bi ga posipali po tablici, ta bi se zmanjšala in bi jo lahko dali v žep.

V šoli bi imeli tudi welnes. Vsa vrata bi odpirali s kartico. Za kosilo bi lahko jedli, kar bi želeli. Hodniki bi bili široki 10 m, tako da bi se lahko po šoli učitelji vozili z lebdečimi ležalniki. Mize in stoli bi bili diamantni. V vsaki učilnici pa bi učil slavni pevec.

Tega si zelo želim, saj bi se v šoli zabavali in ne gledali na uro.

Eva Zorenč, 4. b

ŠKL MED DVEMA OGNJEMA

Neko soboto smo se na tekmovanje podali in se nismo kar tako predali.

Med dvema ognjema je igra, ki vedno se konča. Izogibaš žogi tej se, jo primeš in nekoga zbiješ, žoga ta je okrogla, hej, hej.

OŠ Kamnica se nikoli ne preda.

Borili smo se in borili ter si 3. mesto izborili.

Zelo pošteno smo igrali, juhej.

3., 4. in 5. razredi smo priborili si pokal, za igro fairplay, juhej.

S prijatelji smo se poveselili, hihi.

Enej Puhman, 4. b

Predstavili smo svoje bodoče poklice

Zašili smo obeske za novoletno smrečico

Ob pravljicnem snidenju smo se greli s čajem

Moj dedek

Ime mu je Franci. Star je 70 let. Tehta 80 kilogramov, visok pa je 180 centimetrov. Na glavi mu rastejo sivi lasje in tudi njegova brada je siva. Njegov obraz je okrogle oblike. Na njem ima dve očesi, ki sta modre barve. Nad očesoma mu rastejo sive obrvi. Na sredi obraza ima velik nos, na katerem mu čepijo očala z zelenim okvirjem. Pod nosom ima usta. Na obeh straneh glave pa ima po eno uho. Njegove roke in noge so dolge. Na desni roki ima vseh pet prstov, na levi pa samo enega, večjega in debelejšega. To pa zato, ker mu je to roko poškodoval eksploziv, s katerim se je igral kot mlad fant.

Največkrat je oblečen v delovna oblačila, saj je moj dedi zelo priden in deloven. Veliko dela zunaj, npr. kosi travo, dela na vrtu, obrezuje in škropi drevesa in vinograd in mulči travo s traktorjem.

Včasih nas razveseli tako, da nas naloži v traktorjevo prikolico in nas pelje ali pa nam celo dovoli, da sami poizkusimo voziti traktor.

Dedija imam rada tudi zato, ker naju z Amadejem vsako jutro pelje v šolo in vrtec in vsak popoldan pride po naju. Zato se včasih šali, da je taksist, ki dela z izgubo.

Minea Jevšek, 2. a

Poti odraščanja

Pred devetimi leti sem s prestrašenim pogledom in z roko globoko zarito v mamino prestopila ogromen vhod osnovne šole. Dozdevalo se mi je, da me bo polno podivjanih velikanov kar pohodilo. Počutila sem se kot mravlja, ki v strahu išče svojo družino. Ampak moj strah ni bil niti malo podoben tistemu pravemu. Moj strah je bil zelo lep. Zelo sem se veselila, da bom spoznala svoje sošolce in učiteljico.

Strah pa je tudi izginil takrat, ko sem stopila k mami in se stisnila k njej, da sem začutila njeno toplino in varnost. Z velikansko torbo živo rdeče barve na hrbtu pa sem se počutila kot ježek z veliko rdečo jagodo na svojih ostrih bodicah, ki jo bo prinesel v brlog in jo shranil za zimo. V mojem brlogu pa ni bilo jagod ali hrušk, v mojem razredu so bili otroci moje velikosti. Zraven njih pa je stala učiteljica, ki je izgledala zelo prijazno. Stopila je k meni in me prijela za drugo roko. S težkim srcem sem zapustila mamino toplo in varno roko, a sem jo, klub vsemu sem jo.

Z leti sem rasla, se razvijala in odraščala. Napredovala sem v drugi razred, kasneje v tretji in tako dalje. V nižjih razredih sem se zelo bala večjih učencev, najbolj pa devetošolcev. Imela sem občutek, da me bodo izrinili, podrli ali celo poškodovali. Počutila sem se manjvredno. Ko sem na hodniku zagledala učitelja, me je kar zmrazilo. Moje srce je tako bilo, kot bi ura odbila polnoč. A ta strah je z leti izginjal. Začela sem se tudi spraševati, kam so šli tisti devetošolci, ki sem se jih v prvih treh razredih tako bala. Vsako leto so bili novi devetošolci in zdaj sem tudi jaz postala devetošolec. Zdaj ne potrebujem več mamine tople in varne roke, da bi se globoko zarila vanjo. Ne potrebujem nežnih rok, ki bi me spremljale v šolo in me objele za slovo. Vsako leto sem se počutila bolj zrelo, starejšo. Več odgovornosti sem sprejemala. Pred nekaj meseci sem se celo odločila, na katero srednjo šolo se bom vpisala. To je velika in drzna poteza in ob takšnih odločitvah moraš biti zrel, odločen in pogumen. Zdaj se ne počutim kot ježek ali mravlja, ki išče svojo pot do družine ali v zatočišče.

Začela sem sprejemati pomembne odločitve v svojem življenju. Kmalu bom tudi odgovorna za večje stvari. Za zdaj pa sem še v varnem gnezdu svojih staršev. Rada obujam spomine na otroštvo in moje prve stvari, ki sem jih izgovorila in naredila. Še raje pa pomislim na prihodnost, ki me čaka za vogalom.

Pija Kramberger, 9. a

Na šoli se je dogajalo

Bil je ponedeljek v marcu. Po pouku smo se ob 16.10 odpravili proti dvorani Union. Pred dvorano nas je čakala učiteljica Mateja Kolarič.

Počakala je, da smo se vsi zbrali. Ko smo se vsi zbrali, smo skupaj odšli proti dvorani Union. Tam smo imeli generalko. Po generalki smo odšli v sobo. Ker pa je bilo v sobi zelo vroče, smo se skupaj z učiteljico Matejo odpravili na sprehod po mestu. Nazaj v dvorano smo prišli malo prej, da smo se lahko še v miru preoblekli in pojedli sendviče, ki smo jih dobili. Seveda smo se pred nastopom še odžejali z vodo. Učiteljica nam je pred nastopom zaželela srečo. Nastopili smo res odlično, saj nas je tudi učiteljica Mateja pohvalila. Res smo bili veseli in zadovoljni.

V dvorani Union mi je bilo zelo zabavno in zanimivo nastopati.

Neli Lazar, 4. a

Juri Muri za materinski dan.

Na igro smo se začeli pripravljati kar hitro. Vadili smo vsak dan (razen sobote in nedelje). Da bom predstavil oziroma opisal to igro, sem se odločil zato, ker je v njej nastopal cel razred, in to mi je bilo zelo všeč.

Med pripravami na igro nam ni šlo najbolje, saj je med vsako vajo bila vsaj ena pripomba. A šlo nam je vedno bolje. Proti koncu vaj je vsak tudi prinesel ali izdelal svoj kostum. Zadnja vaja, generalka, je potekala v kulturnem domu. Ko je le napočil čas predstave, je bila dvorana polna in učenci smo imeli malo treme. Na kocu smo odpeli še pesem in nanjo odplesali. Starši so nas nagradili z velikim aplavzom.

Nastopali smo tudi v šoli. V predstavi je bilo veliko petja in plesa, a največ je bilo besedila. Za to igro so nekateri učenci dobili tudi oceno. Ta igra mi je bila zelo všeč in mislim, da sta se učiteljici potrudili.

Rok Ribič, 4. a

Kolesarski poligon

V petem razredu opravljamo kolesarski izpit. Preden smo začeli s praktičnim delom, smo imeli teorijo. Naučili smo se vse in še več o prometnih znakih, pravilih na cesti in drugem. Teorijo smo vsi uspešno opravili in komaj smo čakali, da preidemo na praktični del.

V petek, 8. 5. 2015, nam je učiteljica povedala, naj v ponedeljek pripeljemo kolesa, saj bomo vozili po kolesarskem poligonu. Vsi smo bili ZELO veseli. V ponedeljek smo imeli cel dan posvečen kolesarjenju. Najprej nam je učiteljica vsem pregledala kolesa, in če si imel vse obvezne dele, si dobil nalepko za varno kolo. Za tem pa pride najboljši del - poligon. Postavljen je bil na tekaški stezi okoli nogometnega igrišča. Postavljeni so bili prometni znaki, stožci, med katerimi smo vozili in deska, ki je bila nazobčana. Najboljši in najzahtevnejši del poligona je bil tam, kjer smo morali vzeti leseni krogec in ga čez približno dva metra odložiti. Ko smo končali, je učiteljica povedala imena tistih, ki smo šli v sredo prvič na cesto z njo.

Na cesti je bilo malce zahtevnejše, ampak tudi bolj zabavno. Ta dan je bil zelo, zelo zabaven in ga ne bom nikoli pozabila.

Eva Gašparič, 5. a

Naravoslovni dan

V sredo, 22. 4., smo v šoli imeli naravoslovni dan. Pouk se je začel ob 8.30 in učenci smo se zbrali v naši učilnici. Prvo šolsko uro smo od učiteljice dobili navodila za delo, nato pa nam je razdelila še učne liste, ki smo jih morali reševati. Drugo šolsko uro je delo potekalo bolj aktivno, saj smo se v skupinah odpravili na šolsko igrišče, kjer smo se orientirali, iskali različne vrste rastlin in živali. Ko smo z nalogami končali, smo se odpravili na zasluženo malico. Po malici smo se odpravili pred kulturni dom, kjer smo s pomočjo učiteljic opazovali cvetlični nasad ter reševali dodatne naloge. Najboljši čas pa smo preživeli na Mariborskem otoku, kjer smo v skupinah raziskovali rastlinje in živalstvo v gozdu ter seveda reševali preostale naloge na delovnem listu. Okoli 12.30 pa smo se s sošolci vrnili pred šolo, od koder smo se nato odpravili domov.

Anže Rakovič, 7. b

V sredo, 22. 4. 2015, je na naši šoli potekal naravoslovni dan. Sedmi razredi smo raziskovali naravo. Zjutraj smo se zbrali v šoli in se dogovorili z razredničarko, kaj bomo počeli. Razdelila nam je delovne liste in nato smo šli v naravo.

Najprej smo na šolskem igrišču opazovali rastline in živali na enem kvadratnem metru. Naše ugotovitve smo zapisali na delovni list. Ko smo s to nalogo končali, pa smo se še morali pravilno orientirati v naravi. Naša skupina pri tej nalogi ni imela večjih težav.

Ko smo vsi opravili ti dve nalogi, smo morali še opazovati rastline na vrtu, travniku, v gozdu in ob reki Dravi.

Tako smo se odpravili proti kulturnemu domu. Pred kulturnim domom je lep nasad rož in tam smo opravili opazovanje rastlin na vrtu. Pri tem smo imeli nekaj manjših težav, saj nismo smeli hoditi po travi in smo si morali približno predstavljati, kje poteka en kvadratni meter.

Odpravili smo se dalje proti Mariborskemu otoku, kjer smo še enkrat opravili opazovanje rastlin in živali. Izvedeli smo, da jih je v gozdu največ. Izračunati pa smo morali tudi število dreves na dvajsetih kvadratnih metrih, na enem aru in na enem hektarju.

Opazovanje rastlin in živali pa smo še na koncu opazovali ob reki Dravi. Ker je pri reki pesek, smo ugotovili, da pri Dravi raste najmanj rastlin in je najmanj živali.

Kot zadnja naloga pa nas je še čakalo orientiranje v gozdu. Pri tem nismo smeli uporabljati nobenih pripomočkov. Naša skupina se je orientirala po mahu, saj je na tisti strani drevesa, kjer je mah, sever.

Ko smo končali z vsemi nalogami, smo sedli na klopce in začeli odgovarjati na vprašanja, ki nam jih je že učiteljica razdelila v razredu. Ko smo končali, smo se počasi odpravili nazaj proti šoli.

Jana Gašparič, 7. a

Likovni UHU natečaj »Kreativnost brez meja«

Učenci 5. b razreda

Učenci 4. a razreda

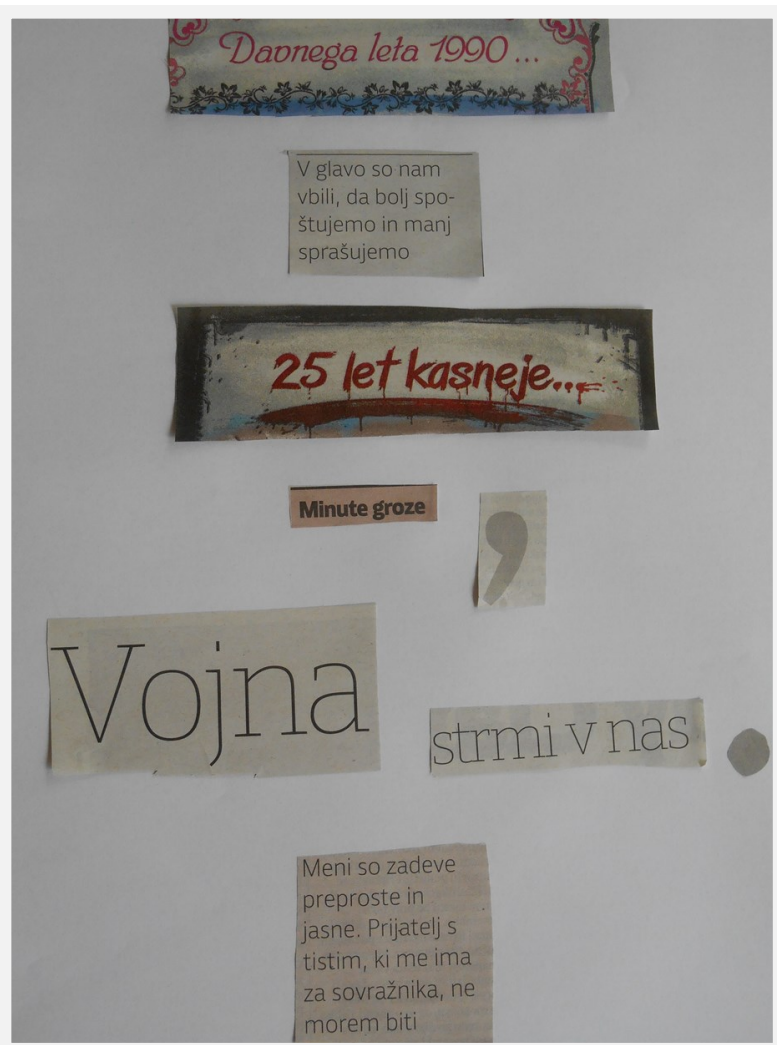
Čistilna akcija

V aprilu smo 7. in 8. razredi pomagali lovcem očistiti Kamnico. Razdelili smo se v skupine in vsaka se je odpravila na svojo pot ter očistila del Kamnice. Sicer so se marsikomu strgale rokavice, vendar so jih (na žalost) imeli v rezervi. Ko smo opravili zastavljeno nalogo, smo se odpravili proti gostišču Koblarjev zaliv na zaslužen dunajski zrezek s pomfrijem. Čeprav smo se čistilne akcije udeležili učenci višjih razredov, ni zmanjkalo časa za igranje na igralih za najmlajše.

Brina Završnik, 7. b

Pesnimo

Urška Gostenčnik, Tjaša Šauperl, Anja Doško, 9. a in 9. b

Kons

Davnega leta 1990...
V glavo so nam vbili,
da bolj spoštujemo in manj
sprašujemo.
25 let kasneje...
Minute groze,
vojna strmi v nas.
Meni so zadeve preproste in
jasne.
Prijatelj s tistim,
ki me ima za sovražnika,
ne morem biti.

Trgovina ponoči

Ko mi že spimo, se tam
komaj vsi prebudijo.

Ko smo še mi zaspani,
so oni že zgodaj vstali,
da bi delavce prestrašili
in jih s tem prebudili.

Hm, težko vprašanje je,
kaj dela trgovina ponoči.
Lahko pa sklepamo, da v njej
vse oživi, upam, da tako
menite tudi vi.

V njej se praži, peče,
predvsem pa smudi,
saj se vsem vedno nekam mudi.

Eva Kositer, 6. b

Moj bratec Nino

Pod milim nebom ga ni junaka, ki bi bil mu enak.
Močan je in majhen pa vendar poln besed,
reglja mi kakor kakšna žaba in to kar brez predaha.
Takrat pa v meni sproži se nemir.
Kregava se brez predaha kakor burja se začne,
kot bika se zakade drug na drugega renče.
Ko pa stvar se ohladi, mi je žal za te stvari...
S kota gleda me igrivo, z očmi mi šviga mimo...
Jaz pa skrivnostno gledam stran kakor kak kaplan.

Nina Kolarič Krajnc, 7. a

Svoboda

Kaj je svoboda?

Na to vprašanje ni odgovora, saj si vsak posameznik svobodo razlaga drugače. Nekateri bi se počutili svobodno, če ne bi bilo vojne. Nekateri, ko postanejo polnoletni. Nekaterim pa svoboda pomeni to, da niso v zaporu.

Ljudje, ki hrepenijo po boljšem življenju brez vojn, lakote in revščine, ti si velikokrat niso sami krivi, da niso svobodni, ampak večina jih še vedno upa. Zadnje čase velikokrat zasledimo pri poročilih, v časopisu, da v Evropo prihajajo ladje z begunci. Nekateri ljudje za njih mislijo, da so odveč. Da zaradi njih ni delovnih mest, da so krivi za krizo. A ti ljudje upajo in hrepenijo, kar mnogi, ki imajo boljše življenje, ne. Večina jih tako hrepeni po svobodi, da se odločijo za pot, katere morda ne bodo preživeli.

Mi na srečo tega ne preživljamo, a vseeno hrepenimo po neki svobodi. Nekateri ljudje pa kršijo zakone in mislijo, da so s tem svobodni, čeprav seveda niso.

Nek filozof je nekoč dejal: "Človek je svoboden samo takrat, ko ne posega v svobodo drugega."

Tjaša Šauperl, 9. b

Človek

Človek je
netemap
nezajirp
agamop dar
kilev
nehjam
rebod
nešems
nevabaz

ali pa tudi

neboduh
neramen
neraven
nelisan
netsolaž
nečet.

Človek je z eno besedo ČUDEN!

Sara Barbirič Frank, 6. a

Devet zlatih let

Kam odhajamo po devetih zlatih letih? V katero smer, po kaj hitimo? Zakaj hitimo? Ali res moramo? Ne more ostati enako v tej veliki, a hkrati znani in domači šoli, med znanimi ljudmi, dobrimi prijatelji. V varnem območju, kjer nismo izpostavljeni vsakodnevnim pritiskom kot so spoprijemanje z novimi težavami in osvajanje novega znanja. Zakaj ne more ostati vse po starem? Ti povem zakaj? To je življenje. V življenju hodiš naprej ali pa ostaneš zadaj. Torej, kaj narediš? Hodiš naprej. Kam, sprašuješ? V svojo smer, kamor želiš, kjer se ti zdi prava pot. V svojo smer, ampak naprej! Kaj, če se ne odločiš prav? Življenje te bo pripeljalo na pravo mesto. Tja, kamor spadaš, kamor si namenjen in tja, kamor te postavijo tvoja dejanja. Sposodila si bom besede budizma. Vsako dejanje ima posledico. Dobro delaj in dobro se bo vrnilo k tebi. Karma. Pomagaj ljudem, delaj, kar je v tvoji moči in trud bo poplačan slej kot prej. Vendar prepričaj se, da ne izgubiš svoje poti, medtem ko se trudiš iskati pot drugim. Ostani zvest sam sebi, svojim načelom, ambicijam in predvsem prepričanjem o tem, kar je prav in kar ne. Bori se za to, v kar verjameš, nasprotuj krivicam in se bori za pravice. Ne ločuj ljudi po zunanosti. Če že, potem raje po tistem, kar se skriva v notranosti. Bodi to, kar si, izžarevaj dobro energijo in ljudi bo bolj pritegnila tvoja notranost kot pa zunanja 'fasada'. Ljudje cenijo vrednote. Ljubeznivost, radodarnost, nesebičnost in žrtvovanje. Ljudje, ki cenijo to, so pravi ljudje, ljudje, ki jih želiš imeti ob sebi med hojo po trnih, ljudje, ki jih ne smeš izpustiti iz rok, ne glede na vse. Hkrati se imej dovolj rad, da odsloviš ljudi, ki te tolčejo ob tla. A pazi! Sprejmi kritike, nauči se, kdo ti z njimi želi dobro in kdo slabo, in jih izkoristi sebi v prid. Od kod mi vse to, vprašaj? Vse to in še več je produkt petnajstih let življenja. Pri tem igra veliko vlogo tudi devet zlatih let, preživetih na šoli, ki prav letos praznuje štirideset let. Na šoli, ki podarja znanje. Poštevanika, pitagorov izrek, odvisniki, elektrika... Vse to so me tukaj naučili, a na srečo sem dovolj hitro spoznala, da so tudi nauki in izkušnje odsev devetih let preživetih na tej šoli. To spoznanje mi je pomagalo, da sem sprevidela vse, kar sem, in da sem na šolske dni pričela gledati drugače kot nekoč. Vsa ta leta, meseci in dnevi so mi podarili mnogo več kot sem kadarkoli pričakovala. Dali so mi popotnico, ki mi je nihče ne more vzeti. Popotnico devetih let, ki jo bom vedno nosila s seboj, le da bom vsako leto še bolj polna z novimi stvarmi. Kakšnimi? To je bistvo. Nihče zares ne ve.

Nina Šajt duh, 9. a

Povodni mož (izvedba 2015)

Lahko vam kar povem,
saj obrekat namreč ne smem,
da v celi Ljubljani bejbe ni,
Urški enake, biti pa si vsaka želi.

Pa enkrat bila je čaga,
kjer je nastala cela zgaga.
Je naša carica Urška, narcisoidna kot je bila,
tam zavrnila vsakega deda brez oklevanja.

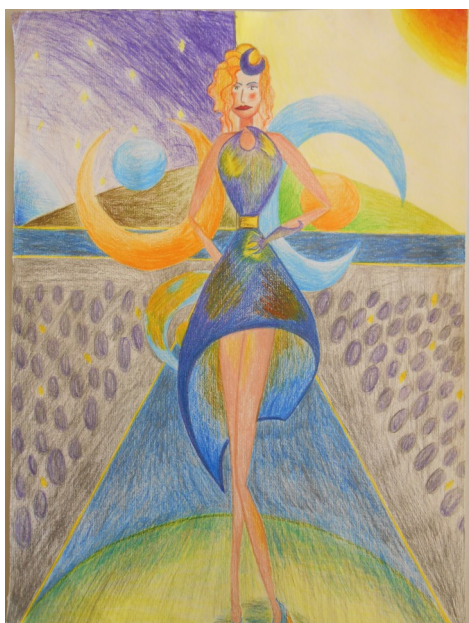
Našel pa se je falot, ki ukradel ji je pogled,
zapeljevala ga je odločno in vsem na pregled.
Pa jo frajer končno vpraša za ples,
Urška se vsa očarana med plesom sprašuje:
»Kje je kupil ta kul dres?«

Tako ful kul sta izgledala, da DJ ni več glasbe vrtel
in njen frajer jo je prijel, tudi tam, kjer ne bi smel.
Naenkrat pa se dež vlije,
lepi fant pa zavpije.

»Ostudna grdoba!« naši Urški reče,
njo pa srce zapeče,
saj vsi videli so jo brez maske 21. stoletja,
ličila so ji namreč stekla z obraza-lepote imetja.

Osupli vsi nad njenim pravim obrazom,
so stali v tišini z nagravnim izrazom.
Urška osramočena v samoto je stekla,
skočila je v vodo, saj je resnica preveč pekla.

Manja Semenič, 8. a

Soba v ponedeljek

Moja soba je lenoba!
Skoraj vse dni prespi
in se noče
in noče pospraviti!

Ko pridem iz šole:
oprana oblačila še niso v omari
in posteljnina,
na tleh zmečkana lenari.

Omara odprta,
pižama na tleh,
vrata zaprta,
da postelja naredi en velik zeh.

Čeprav se ji ne da,
pokrije se z odejo,
da bi le šla,
tja, v lepe kraje, saj vsi vejo,
da v sanjah mogoče je vse,
kar si zamisliš le.

Tako potoni v spanje,
ko ostalo pohištvo sanja sanje
in do mojega prihoda,
je soba ista, a razmetana grdoba!

Takrat imam veliko dela,
ker zjutraj se mi ne da,
bom pa popoldan pospravljala!
Takrat odlašam in odlašam,
pač bom jutri, ne, v sredo,
neeee, počakajmo na soboto!
Takrat je vikend in imam čas,
pa mami nima dela ...
lahko mi pomaga,
in oblačila v omaro zloga!

Takšna moja soba je,
kaj naj rečem,
briga me!
Sobota bo pravi dan.
Pospravljanje sobe?
Zdaj?! ZAMAN!

Lina Winkler, 6. a

Naš razred

Naš razred je poseben
in drugačen od drugih.

Mi smo veseli, zabavni, radodarni,
tudi tečni in včasih pomotoma nesramni.

Vsi se vedno razumemo in veselimo,
vendar včasih se tudi spremo
in vse na cedilu pustimo.

V razredu imamo vsi talent,
eni za ples, petje in glasbo,
eni za šport, ustvarjanje ter tehnologijo,
eni pa tudi za slikanje in znanstvenologijo.

Pri ocenah smo dobri, odlični in slabi,
v tekmovanjih malo sramežljivi,
vendar še boljši in spontani.

Mi se ne damo,
ne izpustimo iz rok,
saj to smo mi: 7. a
in nihče drug naokrog.

Mendi Štritof, 7. a

Miha Kramberger, 7. a

Vesela šola

V šoli se učimo,
ne pa da spimo.

Med odmorom se lahko igramo,
potem pa spet pouk imamo.

Po pouku fantje nogomet igramo,
punce pa se z žogami igrajo.

Naučeni in razigrani,
po pouku veseli domov hitimo.

Maj Emeršič, 5. a

Moja šola

Naša šola prav lepa je,
sploh sedaj, ko obnovljena je.
Okna se zelo bleščijo in še bolj tesnijo.
Tudi vhodna vrata nova so,
lepa bela, kot šel bi v pravljico.
In to je moja šola Kamnica.

Rok Špendl, 5. a

Mesec maj

Maj je mesec lepote in stresa.
Lepote, ker vse cveti,
stresa pa, ker se vsak uči.
Kmalu še pa na kolesa,
varno pot na cesti mimo lepega drevesa.
5. a se že veseli,
dolгих počitnic in lepih dni.

Montažne plastike so izdelali učenci 5. a razreda

PATHS – RASTEM

S tem šolskim letom žal zaključujemo z dveletnim mednarodnim projektom PATHS – RASTEM (Razvijanje alternativnih strategij mišljenja). Tako kot je v naši državi že navada, je razlog za ukinitve projekta denar. Zmanjkalo je denarja za prevod priročnikov.

Kaj je PATHS – RASTEM?

Je program, ki učiteljem in strokovnim delavcem omogoča, da pri pouku razvijajo otrokovo samokontrolo, emocionalno zavedanje in spretnosti reševanja problemov v medsebojnih odnosih.

Otroci imajo pogosto težave pri reševanju problemov v socialnih situacijah, s samokontrolo, razumevanjem občutkov in samospoštovanjem.

Cilji programa so bili sledeči:

- Povečanje samokontrole; učenci so se učili, kako prepoznati konfliktno situacijo, preko prepoznavanja občutka vznemirjenosti pri sebi in drugih. Kako se ustavijo in razmislijo, preden nekaj naredijo.
- Proces, ki pripelje do občutka odgovornosti.
- Razumevanje občutkov in čustvenih stanj.
- Podobnosti in razlike med občutki.
- Razumevanje, kako naše lastno vedenje vpliva na druge.

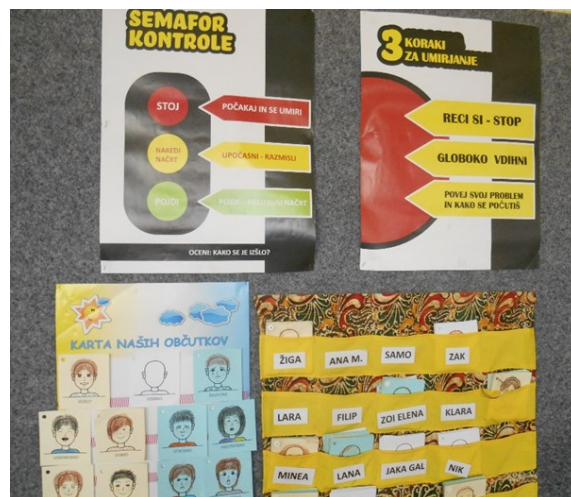
Pri poučevanju razumevanja občutkov smo obdelali več kot 25 različnih razpoloženjskih (čustvenih) stanj. Začeli smo z osnovnimi čustvi, kasneje pa smo uvedli še sestavljena čustvena stanja. Skozi igre vlog, skupinskih pogovorov, risanja, pripovedovanja zgodb in drugih iger, so otroci prepoznali svoje občutke in občutke drugih.

Kvalitetni medosebni odnosi so ključni za doseganje kvalitete življenja. S tega vidika so večšine za vzpostavljanje zdravih medosebnih odnosov pomembne za uspeh v osebnem in privatnem življenju. Poleg tega so raziskave pokazale, da način komunikacije, ki se ga otroci naučijo v odnosu z vrstniki, člani družine in z osebami, ki predstavljajo avtoriteto, ne vpliva samo na njihovo zdajšnje stanje, temveč tudi na njihovo kasnejše življenje kot odraslih oseb.

Naj zaključim z mislijo Seneke: **Kadar učimo druge, se učimo tudi sami.**

Od svojih učencev sem se veliko naučila. Hvala za vse vaše misli in ideje. Ni jih bilo malo.

Majda Kreševič, učiteljica 2. a

Športni dan

Tega športnega dne smo se vsi zelo veselili, saj je bil drugačen od vseh do sedaj. Veselili smo se ga, saj smo šli kegljat v Planet Tuš. Ko smo se zjutraj zadovoljni zbrali v šoli, so nam učiteljice povedale, da bomo odšli peš, zato je veselje upadlo. Vedeli smo, da bo pot trajala dolgo, a si nismo predstavljali, da se bo tako vlekla. Pot smo si krajšali z zelo pomembnimi pogovori o tem, kdo bo boljši pri kegljanju. Končno smo prišli do Planeta Tuš. Takoj smo si priskrbeli čevlje za kegljanje in odšli iskat krogle za bowling. Vsem nam je šlo zelo dobro, v naši skupini pa je šlo najboljše Janu. Prvih nekaj krogov smo vsi zelo zavzeto kegljali, čez čas pa smo se začeli bolj posvečati čipsu in omakicam, ki nam jih je dovolila kupiti naša učiteljica. Okoli 12.00 ure smo se odpravili proti šoli in pot se ni tako vlekla kot prej. Pred šolo smo se še poslovili od naših učiteljic in nato odšli vsak v svojo smer. Ne glede na dolgo pot do Planeta Tuš je bil to eden najboljših športnih dni.

Jurij Plej, 7. b

Gledališče

Pri slovenščini smo si v 7. a vzeli nekaj časa, da smo organizirali dramske igre. Učiteljico je kar malo preseñetilo, da smo se organizacije lotili tako samostojno in zavzeto. Morala nam je pomagati pri izvedbi, da so igre tako dobro izpadle, in smo jih razredničarki in staršem zaigrali zelo dobro. Tudi sami menimo, da smo igre zaigrali bolje, kot smo pričakovali.

Gabrijela Kresal, 7. a

Delovanje pevskih zborov na naši šoli

V letošnjem šolskem letu je v mladinskem in otroškem pevskem zboru skupaj prepevalo več kot 55 učencev naše šole. Sezono smo začeli z božičnim koncertom, 11. decembra 2014, in nadaljevali z nastopi na šoli in v kraju ob dnevu samostojnosti in enotnosti, slovenskem kulturnem prazniku in materinskem dnevu. 23. februarja 2015 smo bili povabljeni na otvoritev mednarodnega sabljaškega turnirja, ki je potekal v dvorani Lukna v Mariboru.

Najbolj težko pa smo dočakali edinstven glasbeni dogodek Zborovski BUM, ki se je odvil 2. junija 2014 v Ljudskem vrtu. Letos smo se ga udeležili že tretjič. V množičnem zboru, ki je skupaj z nami štel več kot **6700 otrok in 556 učiteljev spremljevalcev iz 198 slovenskih osnovnih šol** smo odpeli program, sestavljen iz slovenskih ljudskih in umetnih pesmi. Ob petju je skupaj z našimi učenci 4. razreda zaplesalo 362 otrok.

Tik pred zaključkom šolskega leta pa smo skupaj z izbranimi solistkami zapeli še na zaključni prireditvi ob 40. obletnici naše šole. Bilo je pestro in bogato leto in medtem ko se bomo z veseljem spominjali dosežkov iztekajočega se leta, bomo v mislih že pripravljene na nove izzive.

Janja Ambrožič, zborovodkinja

Dobrodelni knjižni sejem

Slovenske dneve knjige smo popestrili z **dobrodelnim knjižnim sejmom**. Zaposlene, učence in njihove svojce smo povabili, da so darovali knjige, ki so jih sami že prebrali in so se od njih lahko poslovili. Zbrane knjige so zainteresirani lahko kupili po simbolični ceni na knjižnem sejmu 22. 4. 2015.

Izkupiček smo v celoti namenili v šolski sklad.

Odziv je bil izjemen, zadovoljstvo ob dobrodelnosti pa zelo veliko. Hvala vsem, ki ste darovali knjige in se sejma udeležili.

Knjige, ki jih na sejmu nismo prodali, smo podarili Mladinskemu domu Maribor. Darila so bili zelo veselili.

Literarna delavnica

Popoldne smo izvedli literarno delavnico skupaj z našo bivšo učenko in pesnico Mirjam Fašmon. Z našimi učenci je velikodušno podelila svoje znanje in spretnosti pri oblikovanju novih verzov in kovanju rim.

Zdenka Štruc, knjižničarka

Dobrodelni pohod KORAKI ZA KORAKCE

Učenci, učitelji in starši OŠ Kamnica v šolskem letu 2014/2015 sodelujemo z Dobrodelnim združenjem Koraki za korakce, ki nam bo omogočilo opremo gibalnice na naši šoli.

Projekta smo se letos udeležile tri šole: OŠ Kamnica, OŠ Duplek in OŠ Draga Kobala.

Z akcijami zbiranja starega papirja, s prodajo izdelkov na stojnicah in s prispevkom šolskega sklada smo udeleženi učencem na dobrodelnem pohodu 23. 5. 2015 lahko plačali startnine.

Učenci 4. in 6. razreda so s kratkim kulturnim programom odlično predstavili našo šolo na uvodni prireditvi na Trgu Leona Štuklja v Mariboru.

V spremstvu pomladnih dežnih kapelj smo nato odkorakali (odčofotali) čez mestno jedro in park ter vsi bolj ali manj mokri, a nasmejani prispeli na cilj.

Pohod si bomo gotovo zapomnili tudi po množici dežnikov, mokrih laseh, dežnih škornjih, lužah in dobri volji.

Malico, ki je ostala kljub lačnim pohodnikom, smo po izletu podarili Zavetišču za brezdomce v Mariboru, kjer so se je zelo razveselili.

Posebna hvala tudi Midea-gozdarski prevozi Jože Pušnik s.p., ki so nam v soboto omogočili brezplačno krožno vožnjo v center mesta in nazaj ter varno prepeljali vse učence, učitelje in starše. Hvala vsem, ki ste se udeležili pohoda oz. kakorkoli drugače pomagali pri izvedbi le-tega in tako prispevali k opremi gibalnice na OŠ Kamnica.

Veronika Gomboc

Prvi na cilju

Tekmovali smo

Kot vsako leto so se tudi v tem šolskem letu sedmošolci urili v spletni aplikaciji **Voicethread**. Tekmovanje pod okriljem IATEL Slovenija je letos potekalo pod sloganom »LET ME TELL YOU A STORY« (Naj ti povem zgodbo). Sedmošolci so ob pomoči avtorskih fotografij sestavili zgodbo, jo opremili s pisnim komentarjem in ji posneli še zvočni komentar. Dve skupini sedmošolk sta se uvrstili na državno tekmovanje in osvojili bronasto priznanje.

Katarina Kante, Maja Šimek in Zoja Godec so pripravile zgodbo »A Goodbye Party«; Zala Gačnik in Jana Valdhuber pa sta ustvarili zgodbo »An Empty Playground«.

20. 10. 2014 je potekalo šolsko tekmovanje iz znanja angleškega jezika za osmošolce. Na tekmovanju je sodelovalo 6 osmošolcev, Manja Semenič je osvojila bronasto priznanje in se uvrstila na državno tekmovanje.

20. 11. 2014 je potekalo šolsko tekmovanje v znanju angleškega jezika za devetošolce. Tekmovalo je 8 devetošolcev, 3 so dosegli bronasto priznanje. Nina Šajt Duh in Katarina Klarič sta se uvrstili na regijsko tekmovanje in tam dosegli odličen rezultat. Osvojili sta srebrno priznanje in se uvrstili na državno tekmovanje.

Vsem tekmovalcem iskrene čestitke.

Karolina Purgaj, mentorica

V sredo, 1. 4. 2015, je bilo področno tekmovanje v znanju matematike na OŠ Bratov Polančičev v Mariboru.

Srebrno Vegovo priznanje so osvojili: Brina Završnik, Maja Ambrožič, Maša Karčovnik, vse iz 7. b, in Staš Dolinšek iz 9. b.

Na OŠ Voličina je v petek, 27. marca 2015, potekalo področno tekmovanje iz fizike. Oba naša tekmovalca Manja Semenič iz 8. a in Staš Dolinšek iz 9. b sta osvojila srebrno Stefanovo priznanje. Staš pa se je z odličnim rezultatom uvrstil na državno tekmovanje. Čestitke in vse dobro še naprej!

V soboto, 21. 3. 2015, so se učenci naše šole udeležili državnega prvenstva v memoriadi.

Dosegli smo odlične, več kot pričakovane rezultate. Skupna razvrstitev: Kim Ribič - 7. mesto, Eva Gašparič - 8. mesto, Adriana Portir - 9. mesto, Amadea Pušnik - 15. mesto, Črt Čučko - 18. mesto, Kim Ribič - 2. mesto v disciplini abstraktne slike, Eva Gašparič - 2. mesto v disciplini hitra števila.

Šport

V sredo, 15. 4. 2015, je na OŠ Dušana Flisa Hoče potekalo področno tekmovanje v mali odbojki. Naše učenke so na tekmovanju premagale ekipe OŠ Rada Robiča Limbuš in OŠ Selnica. Premoč so morale priznati domačinkam iz OŠ Dušana Flisa Hoče. Za doseženo 2. mesto jim iskreno čestitamo. Za našo šolo so tekmovalce: Taja Natek, Lina Winkler, Sara Barbirič Frank, Tea Topolovec, Eva Kositer, Manca Božič, Vita Rosc, Aneja Vaupotič, Gabrijela Kresal in Nastja Pajtler.

23. 4. 2015 je v športnem parku Tabor potekalo državno tekmovanje v krosu. V lepem sončnem, a malo vetrovnem vremenu so tekmovali tudi učenci naše šole. Pomerili so se z vrstniki iz cele Slovenije, v različnih kategorijah od najmlajših, malo večjih in največjih. Vsi so tekmovali po svojih najboljših močeh. Vsem, ki so pretekli določeno dolžino proge, čestitamo.

Raziskovalne naloge

Čestitamo vsem raziskovalcem
in mentorjem.

32. srečanja Mladi za napredek Maribora 2015 so se udeležili:

Katarina Kante z nalogo KAKO SE VIDIM JAZ IN KAKO ME VIDIŠ TI, je na področju psihologije in pedagogike dosegla 7. mesto in prejela bronasto priznanje, mentorica Karolina Purgaj;

Marisa Dobaj, Patricija Hauptman z nalogo ČIPS-SKRITI MORILEC? sta na področju kemije dosegli 3. mesto in prejeli bronasto priznanje, mentor Danijel Korpar;

Nina Šajt Duh z nalogo READ THE BOOK OR WATCH THE MOVIE THE FAULT IN OUR STAR? je na področju tuji jeziki dosegla 2. mesto in osvojila bronasto priznanje, mentorica Karolina Purgaj;

Timotej Maček-Štuhec, Vito Koren z inovacijskim predlogom MARTINOVA RAZGLEDNA POT, sta na področju turizma dosegla 2. mesto in prejela srebrno priznanje, mentorja: Stanka Damjan, Božidar Damjan;

Anja Ambrožič Simončič, Katarina Klarič, Paša Vilčnik z nalogo VPLIV ELEKTROMAGNETNIH SEVANJ NA KALITEV SEMEN RASTLIN so na področju biologije dosegle 1. mesto in prejele srebrno priznanje, mentorja Mateja Cerjan, Danijel Korpar;

Matija Žic z inovacijskim predlogom RAZVOJ KRMILNIKA ZA TESTNI HIDROPONIČNI SISTEM S SHRANJEVANJEM PARAMETROV je na področju računalništva osvojil 2. mesto in prejel bronasto priznanje, mentorica Breda Kvar.

Na 49. državno srečanje Mladih raziskovalcev Slovenije 2015 so se uvrstili:

Timotej Maček-Štuhec in Vito Koren z nalogo **MARTINOVA RAZGLEDNA POT** sta na področju aplikativni inovacijski predlogi in projekti prejela bronasto priznanje, mentorja: Stanka Damjan, Božidar Damjan;

Anja Ambrožič Simončič, Katarina Klarič in Paša Vilčnik so z nalogo **VPLIV ELEKTROMAGNETNIH SEVANJ NA KALITEV SEMEN RASTLIN** na področju biologije prejele srebrno priznanje, mentorja Mateja Cerjan, Danijel Korpar;

Matija Žic z nalogo **RAZVOJ KRMILNIKA ZA TESTNI HIDROPONIČNI SISTEM S SHRANJEVANJEM PARAMETROV** je na področju aplikativni inovacijski predlogi in projekti dosegel 2. mesto in prejel zlato priznanje, mentorica Breda Kvar.

Breda Kvar, koordinatorica

**Izjemen
uspeh**

Osnovna šola Kamnica

Telefon: 02/624 08 50
Telefaks: 02/ 624 08 60
E-pošta: o-kamnica.mb@guest.arnes.si
Splet: www.os-kamnica.si

Urednica : Zdenka Štruc in šolski novinarji
Sodelujoči: Učenci in učitelji OŠ Kamnica
Jezikovni pregled: Gabrijela Čeh in Katja Soršak Godec
Likovna zasnova: Karmen Podrekar
Tehnična izvedba: Zdenka Štruc
Pomoč pri izvedbi: Danijel Korpar
Fotografije in likovna dela: arhiv šole
Časopis izhaja dvakrat letno.

